

บางกอกทูเดย์

Bangkok Today
Circulation: 150,000
Ad Rate: 1,000

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 29 พฤษภาคม - พฤหัสบดี 4 มิถุนายน 2569

ปีที่: 24

ฉบับที่: 3502

หน้า: 4(เต็มหน้า)

Col.Inch: 94.10

Ad Value: 94,100

PRValue (x3): 282,300

ศิลปิน: สีสี่

คอลัมน์: ปลายซอย 17: จะเป็นจะตายไม่ได้ดูบอลโลก

ปลายซอย 17

ขุนพล กอเตย

ฟุตบอลโลกเคยเป็น “มหกรรมความสุขร่วมกัน” ของคนทั้งโลก เป็นช่วงเวลาที่คุณทั่วโลกจำนวนหนึ่งหยุดกิจกรรมไว้ชั่วคราวเพื่อมานั่งลุ้นลูกยิง เรียกเสียงเฮหรือโห้จากหน้าจอโทรทัศน์และมีมือถือ แต่สำหรับ “ฟุตบอลโลก 2026” ที่มีนัดฟาดแข้งกันระหว่าง 11 มิถุนายน-19 กรกฎาคมนี้ กลับแตกต่างออกไปอย่างชัดเจน ตั้งแต่ประเทศเจ้าภาพ ค่าลิขสิทธิ์ที่สูงสูงตัวที่แพง การเมืองที่แทรกแซง จนมีแนวโน้มว่าจะเป็นมหกรรมแห่งความทุกข์ของคนทั้งมวล

ฟุตบอลโลกครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่มีเจ้าภาพร่วมถึง 3 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา และ เม็กซิโก พร้อมกับเพิ่มจำนวนทีมจาก 32 ทีมเป็น 48 ทีม และเพิ่มจำนวนแมตช์แข่งขันเป็น 104 นัด ฟังดูยิ่งใหญ่อลังการ แต่ในอีกด้านหนึ่งก็สะท้อน “ความเป็นธุรกิจ” ของฟุตบอลโลกยุคใหม่อย่างชัดเจน เพราะเมื่อจำนวนแมตช์เพิ่ม แสดงว่ามีความคาดหวังรายได้จากโฆษณา ลิขสิทธิ์ และสปอนเซอร์ก็เพิ่มตามไปด้วย

แต่สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ หรือ FIFA ยังทำตัวเป็นเลื่อนอนกินต่อไปแม้โลกในปี 2026 ไม่เหมือนโลกเมื่อ 10-20 ปีก่อน เศรษฐกิจโลกกำลังชะลอตัว หลายประเทศยังฟื้นตัวไม่เต็มที่จากเงินเฟ้อและภาระหนี้ ขณะเดียวกันหนึ่งในเจ้าภาพหลักอย่างสหรัฐที่มีตาแก่หัวทองชื่อ โดนัลด์ ทรัมป์ เป็นประธานาธิบดี ก็กำลังใช้มาตรการกำแพงภาษีและกดดันทางการค้ากับหลายประเทศ แม้แต่เจ้าภาพร่วมที่เคยเป็นพันธมิตรใกล้ชิดอย่างแคนาดาและเม็กซิโก ก็กลับกลายเป็นศัตรูทางการค้าเมื่อทรัมป์พยายามข่มขู่จะรีดภาษีถึง 50% มาแล้ว

ฟุตบอลโลกจึงไม่ได้มีแค่เรื่องกีฬาอีกต่อไป แต่มันคือเวทีธุรกิจระดับโลกที่เต็มไปด้วยผลประโยชน์ การเมือง และอำนาจต่อรอง

ตั้งแต่ยังไม่เริ่มแข่งขัน ก็มีรายงานข่าวออกมาเป็นระยะเกี่ยวกับราคาตั๋วเข้าชมที่แพงขึ้นอย่างมาก ค่าที่พักและค่าเดินทางในเมืองเจ้าภาพโดยเฉพาะที่สหรัฐฯ สูงขึ้นจนแฟนบอลจำนวนไม่น้อยเริ่มตั้งคำถามว่า ฟุตบอลโลกกำลังกลายเป็นกีฬาของคนมีเงินหรือไม่ ขณะที่รูปแบบการจัดกระจายใน 3 ประเทศ ก็ทำให้ทั้งตัวนักกีฬาและแฟนบอลมีภาระเพิ่มในการเดินทางไกลข้ามประเทศ

ในการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 2022 ที่กาตาร์ FIFA คงได้ใจจากยอดผู้ชมและผู้มีส่วนร่วมในการรับชมผ่านทุกแพลตฟอร์มสูงถึง 5,000 ล้านคนทั่วโลก โดยเฉพาะเมตซ์ซึ่งชนะเลิศระหว่างอาร์เจนตินากับ ฝรั่งเศส มียอดผู้ชมทะลุ 1,500 ล้านคน ซึ่งทำสถิติเป็นเมตซ์กีฬาที่มีผู้รับชมสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ ทำให้ FIFA ตั้งเป้าหมายรายได้จากการขายค่าลิขสิทธิ์ถ่ายทอดสดจากนานาประเทศทั่วโลกเอาไว้สูงถึง 4,200 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 134,400 ล้านบาท)

แต่ FIFA เรียกเก็บค่าลิขสิทธิ์การถ่ายทอดสดจากอำนาจซื้อและความคลั่งไคล้ของแฟนคลับ ดังเช่นสหรัฐฯ 1,200 ล้านดอลลาร์ สหราชอาณาจักร มากกว่า 200 ล้านดอลลาร์ ญี่ปุ่น 200 ล้านดอลลาร์ ฝรั่งเศส 190 ล้านดอลลาร์ เกาหลีใต้ 125 ล้านดอลลาร์ อินเดีย 100 ล้านดอลลาร์ (แต่มีข่าวว่าลดให้เหลือ 35 ล้านดอลลาร์) จีน CCTV ชื่อ 60 ล้านดอลลาร์ ไทย 40 ล้านดอลลาร์ (1,300 ล้านบาท) มาเลเซีย 35 ล้านดอลลาร์ เวียดนาม 15 ล้านดอลลาร์ กัมพูชา 5 ล้านดอลลาร์ ฯลฯ

FIFA เรียกเก็บจากประเทศไทยสูงถึงประมาณ 1,300 ล้านบาท และหากรวมค่าดำเนินการต่างๆ อาจสูงถึง 1,700 ล้านบาท ตัวเลขนี้ถือว่าสูงมากสำหรับประเทศไทยที่การเติบโตทางเศรษฐกิจติดอันดับบ๊วยของอาเซียน การบริโภคภายในประเทศยังไม่ฟื้น และรัฐบาลเองก็ต้องหาเงินจำนวนมหาศาลเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ต้องกู้เงินกว่า 400,000 ล้านบาทเพื่อบรรเทาผลกระทบด้านการครองชีพและเปลี่ยนแปลงการใช้พลังงานกับฟื้นฟูเศรษฐกิจ รวมถึงออกโครงการ “ไทยช่วยไทยพลัส” เพื่อกระตุ้นกำลังซื้อภายในประเทศ ดังนั้น เมื่อมีคำถามว่าควรนำเงินมาซื้อประชาชนไปซื้อฟุตบอลโลกหรือไม่ คำตอบจึงไม่ง่ายเหมือนในอดีต

นางสาวศุภมาส อิศรภักดี รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นผู้กำกับดูแลกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการพิจารณาจัดซื้อลิขสิทธิ์การถ่ายทอดสดฟุตบอลโลก ซึ่งแจ้งถึงการถ่ายทอดสด ฟุตบอลโลก 2026 ว่า รัฐบาลก็อยากให้คนไทยได้ชมฟุตบอลโลกแบบถ่ายทอดสด แต่เนื่องจากค่าลิขสิทธิ์จาก FIFA สูงเกินจริงและแพงกว่าประเทศอื่นมาก หากใช้งบประมาณซื้อจะไม่คุ้มค่าด้วยเวลาการแข่งขันที่ตรงกับช่วงศึกถึงเข้าฤดู ทำให้ไม่เกิดประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวอย่างที่ควรจะเป็น และไม่สามรถชี้แจงต่อประชาชนได้ท่ามกลางภาวะวิกฤต รัฐบาลจำเป็นต้องนำงบประมาณส่วนนี้ไปใช้จ่ายเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศในด้านที่จำเป็นเร่งด่วนมากกว่า

ดร.นที ศุกลรัตน์ อดีตรองประธานกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ออกมาโพสต์ข้อความ ชี้วิกฤตที่คนไทยอาจไม่ได้ดูฟุตบอลโลก พรีเมียร์ลีกหลักมาจากราคาลิขสิทธิ์ที่สูงขึ้น การแทรกแซงทาง

การเมืองที่ทำให้ไทยสูญเสียอำนาจต่อรองกับฟีฟ่า ประเทศไทยจึงควรดำเนินรอยตามบทเรียนจากเวียดนามที่กล้าปฏิเสธการซื้อลิขสิทธิ์ในราคาที่ไมสมเหตุสมผล โดยการยอม “อดทนไม่ดูสักกรอบ” เนื่องจากเวลาถ่ายทอดสดค่อนข้างดีและควรนำไปประมาณไปใช้ในสิ่งจำเป็นอื่น

แน่นอน ฝ่ายที่สนับสนุนการถ่ายทอดสดก็มีเหตุผลของตัวเอง พวกเขามองว่า ฟุตบอลโลกเป็น “Soft Power” ทางกีฬา เป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างความสุขร่วมกันของสังคม ร้านอาหาร ร้านเหล้า ร้านกาแฟ และธุรกิจเกี่ยวเนื่องอาจได้อานิสงส์จากการถ่ายทอดสด หากเวลาแข่งขันเหมาะสมก็อาจเกิดการจับจ่ายใช้สอยหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ

แต่ในอีกด้านหนึ่ง เราก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ทุกครั้งที่ฟุตบอลรายการใหญ่ สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ “การพนัน” คำศัพท์อย่าง “ลูกครึ่ง” หรือ “ครึ่งลูก” กลายเป็นภาษาประจำวันในช่วงฟุตบอลโลก โดยเฉพาะเว็บพนันออนไลน์ใหม่โฆษณาหนักขึ้นมากในช่วงฟุตบอลโลก เยาวชนเข้าถึงการพนันง่ายขึ้น และหลายครอบครัวต้องเผชิญปัญหาหนี้สินจากการพนันบอล

ฟุตบอลโลกจึงไม่ได้มีแต่ภาพแห่งความสุขเสมอไป เพราะมีทั้งผู้ชนะและผู้แพ้ มีทั้งร้านอาหารที่ยอดขายพุ่ง และคนที่หมดตัวเพราะแทงบอล

ในความเป็นจริง คนไทยอาจกำลังต้องเรียนรู้ว่า “ฟุตบอลโลกไม่ใช่ปัจจัยสี่” เราเคยชินกับการเปิดทีวีดูฟรีหลายสิบปี จนรู้สึกว่าเป็นสิทธิ์โดยธรรมชาติ แต่เมื่อเศรษฐกิจเปลี่ยน โลกผันผวน และธุรกิจกีฬาเปลี่ยน วิธีคิดเดิมอาจใช้ไม่ได้อีกต่อไป

คำถามสำคัญคือ ถ้าปีนี้คนไทยไม่ได้ดูการถ่ายทอดสดฟุตบอลโลก 2026 ประเทศไทยจะเป็นอะไรใหม่ คำตอบคือ “ไม่” ชีวิตคนไทยส่วนใหญ่ยังต้องตื่นไปทำงาน หลายคนยังต้องตกบัตรหรือเซ็นชื่อเข้างาน ยังต้องหาเงินผ่อนบ้าน ผ่อนรถ ดูแลครอบครัว และต่อสู้กับค่าครองชีพที่สูงขึ้น โลกไม่ได้หยุดหมุนเพราะไม่มีถ่ายทอดสดฟุตบอลโลก

รัฐบาลอาจได้ดอกไม้ (หรือก้อนอิฐ) หากยอมทุ่มเงิน 1,700 ล้านบาทซื้อลิขสิทธิ์ให้ชมฟุตบอลโลกกันแบบสดๆ แล้วจบกันไปในช่วงเดือนกว่าของการแข่งขัน แต่ถ้าใช้เงินจำนวนเดียวกันส่งเสริมให้เด็กไทยสัก 1,000 คน ได้เรียนจบวิศวะกร เรียนแพทย์ เรียนเทคโนโลยีขั้นสูง จะคุ้มค่าในอนาคตกว่าหรือไม่

คนไทยส่วนหนึ่งอาจรู้สึกเสียตาย อาจรู้สึกหงุดหงิด แต่คงไม่ถึงกับลงแดงตาย เพราะสุดท้ายชีวิตก็เดินต่อไปได้ อย่างมาก...ก็แค่กลับไปนอนเร็วขึ้นเท่านั้นเอง ■

มติชน สุดสัปดาห์

Matchweek Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 353

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 29 พฤษภาคม - พฤหัสบดี 4 มิถุนายน 2569

ปีที่: 46

ฉบับที่: 2389

หน้า: 80(บน), 81

Col.Inch: 80.99

Ad Value: 28,589.47

PRValue (x3): 85,768.41

คลิป: ชาว-ดำ

หัวข้อข่าว: บทความพิเศษ: บทเรียนข่าวกรองจากคดีหมิงเงิน ชั้น ถึงเวลาปฏิรูปหน่วยงานด้านความ...

บทความพิเศษ

เมธา มาสขาว

การจับกุมหมิงเงิน ชั้น ชาวจีนวัย 31 ปี โดยเจ้าหน้าที่พบระเบิด C4 กว้าง 7 กิโลกรัม ปืน M4 2 กระบอก ระเบิดมือ 10 ลูก และสื่อกระดาษที่ถูกดัดแปลงเป็นชุดพลีชีพ โดยบังเอิญนั้น

บทเรียนข่าวกรอง จากคดีหมิงเงิน ชั้น ถึงเวลาปฏิรูปหน่วยงานด้านความมั่นคง

ได้เปลี่ยนให้เห็นช่องโหว่ขนาดใหญ่ในระบบข่าวกรองและความมั่นคงของไทยที่ขาดประสิทธิภาพ ขาดการบูรณาการงานข่าว

แม้ว่าจะมีทั้งสำนักข่าวกรองแห่งชาติ หน่วยข่าวกรองทหารทั้ง 3 เหล่า ศูนย์รักษาความปลอดภัยแห่งชาติ (ศรภ.) กองบัญชาการตำรวจสันติบาล และหน่วยงานในสภาความมั่นคงแห่งชาติ

แต่ถ้ารถยนต์ของหมิงเงินชั้น ไม่เกิดอุบัติเหตุครั้งนี้

เราจะรู้หรือไม่ว่ามีเงินเทาสะสมอาวุธ และ

มีบัตรประชาชนไทย?

ความเข้าใจเรื่องภัยความมั่นคงในระบบราชการไทยยังฝังรากอยู่กับกรอบความคิดแบบเดิม

ออกตรวจค้น

พวกเขาสร้างภาพในห้องทำงานก่อนที่จะเหตุการณ์จะเกิดขึ้น

กระบวนการที่เรียกว่า predictive intelligence หรือการข่าวเชิงพยากรณ์

ภัยความมั่นคงคือกองทัพข้ามชายแดน ภัยคือกลุ่มก่อการร้ายที่มีธงชาติ ภัยคือคัทรูที่สวมเครื่องแบบและมาพร้อมแกลงการณ์

แต่คดีหมิงเงิน ชั้น บอกเราว่าภัยในยุคนี้ สวมวีซ่า Thailand Elite ถือพาสปอร์ต 2 เล่ม จ่ายค่าที่พักผ่านแอปพลิเคชัน และซื้ออาวุธผ่านกลุ่ม LINE

สิ่งๆ ที่เรียกว่า "เงินเทา" ไม่ใช่แค่เรื่องธุรกิจ ผิดกฎหมายหรือคอลเซ็นเตอร์อีกต่อไป

ที่หมิงเงิน ชั้น ถูกจับคือไซเบอร์ ไม่ใช่ระบบ และนั่นคือปัญหาที่แท้จริง

ทำงานบนฐานข้อมูลที่เชื่อมโยงพฤติกรรมผิดปกติเข้ากับสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้า แต่ในประเทศไทยเต็มไปด้วยข่าวบิดเบือน

ในกรณีนี้ หมิงเงิน ชั้น เข้า-ออกชายแดนไทย-กัมพูชาหลายสิบครั้ง เข้ารับการฝึกใช้อาวุธกับหน่วยรบพิเศษในกัมพูชา ถือพาสปอร์ต 2 เล่ม และใช้วีซ่าประเภทที่ให้สิทธิผ่านกระยะยาว สัญญาณเหล่านี้มีอยู่ในระบบ แต่ไม่มีใครเชื่อมโยงมันเข้าหากัน

เรามีหน่วยข่าวกรองมากมาย มี กสทช. มี กระทรวงดิจิทัล

แต่รัฐบาลไทยมัวแต่ทำอะไรกันอยู่?

หน่วยข่าวกรองชั้นนำของโลกอย่าง CIA หรือ Mossad ไม่ได้รอให้รถคว่ำแล้วค่อย

หน่วย Unit 8200 ของอิสราเอลหรือ GCHQ ของอังกฤษไม่ได้รอให้ระเบิดดัง พวกเขาสร้างระบบป้องกันก่อน

มติชน สุดสัปดาห์

Matchon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 353

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 29 พฤษภาคม - พฤหัสบดี 4 มิถุนายน 2569

ปีที่: 46

ฉบับที่: 2389

หน้า: 80(บน), 81

Col.Inch: 80.99

Ad Value: 28,589.47

PRValue (x3): 85,768.41

ศิลปิน: ชาว-ดำ

หัวข้อข่าว: บทความพิเศษ: บทเรียนข่าวกรองจากคดีหมิงเงิน ชั้น ถึงเวลาปฏิรูปหน่วยงานด้านความ...

แต่ประเทศไทยยังคงดำเนินงานข่าวกรองส่วนใหญ่บนกระบวนทัศน์ยุคสงครามเย็น ที่ให้น้ำหนักกับการสร้างเครือข่ายมนุษย์และรายงานแบบลำดับขั้น

ในขณะที่ภัยคุกคามสมัยใหม่เคลื่อนที่เร็วกว่าลำดับชั้นการรายงานหลายเท่า ระบบข่าวกรองที่ยังติดอยู่กับความสำเร็จในยุคที่ผ่านมากำลังตบสนองต่อโลกที่ไม่มีอยู่แล้ว

ปัจจุบันนี้ประชาชนไม่ใช่แค่ผู้ชม แต่เป็นส่วนหนึ่งของระบบป้องกัน และควรมีส่วนร่วมกับการจัดการข้อมูลข่าวสารสมัยใหม่ ประเด็นที่อ่อนไหวที่สุดแต่สำคัญที่สุดในการปฏิรูปข่าวกรองไทยคือคำถามว่า ใครตรวจสอบผู้ที่ทำหน้าที่ตรวจสอบ?

ในสหรัฐอเมริกา คณะกรรมาธิการข่าวกรองวุฒิสภา (Senate Select Committee on Intelligence) ทำหน้าที่กำกับดูแล CIA, NSA และหน่วยงานข่าวกรองอื่นๆ ในนามของประชาชน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้รับเลือกตั้งมีสิทธิ์เข้าถึงข้อมูลลับและตั้งคำถามต่อผู้บริหารหน่วยงาน

กลไกนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อเปิดเผยความลับ แต่เพื่อสร้างความรับผิดชอบในระบบที่ปิดโดยธรรมชาติ

ในกรณีของไทย ระบบตรวจสอบจากภายนอกนั้นแทบไม่มีในทางปฏิบัติ

สาธารณชนรู้เพียงว่า "หน่วยงานกำลังทำงาน" แต่ไม่มีกลไกที่ช่วยให้ประชาชนประเมินได้ว่างานนั้นมีประสิทธิภาพเพียงใด

คดีหมิงเงิน ชั้น ควรเป็นจุดเริ่มต้นของการถกเถียงในรัฐสภาว่าระบบคัดกรองวิชา Thailand Elite ทำงานอย่างไร เหตุใดบุคคลที่มีพฤติกรรมชายแดนผิดปกติจึงไม่ถูกตั้งธงเตือน และข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ ถูกบูรณาการในระดับใด

การเปิดพื้นที่ให้ประชาชนและผู้แทนของพวกเขาตรวจสอบระบบข่าวกรอง

ไม่ใช่การทำลายความมั่นคง

แต่เป็นการเสริมความแข็งแกร่งให้กับมัน

เพราะระบบที่ไม่มีมีการตรวจสอบมีแนวโน้มสะสมความล้มเหลวไว้ภายในโดยไม่มีใครรู้

โชคไม่ใช่ยุทธศาสตร์ รถหมิงเงิน ชั้น คำว่าที่ซลบุรี ช่วยชีวิตคนไว้ได้อาจนับร้อย บางทีนับพัน

แต่ไม่มีนโยบายความมั่นคงในโลกนี้ที่สร้างบนฐานของโชคชะตา หากบุคคลเดียวสามารถลักลอบนำคลังแสงระดับนี้เข้ามาผ่านระบบที่รัฐออกแบบไว้ มีบุคคลอื่นอีกกี่คนที่ยังอยู่ในระบบเดียวกัน รอคอยจังหวะที่ไม่มีรถคว่ำโดยบังเอิญอีก

ประเทศไทยอยู่ในตำแหน่งยุทธศาสตร์ที่ซับซ้อนที่สุดในภูมิภาค ล้อมรอบด้วยประเทศที่มีพลวัตความมั่นคงสูง มีเศรษฐกิจที่ดึงดูดทุนจากทั่วโลกทั้งขาและเท และมีการสร้างการท่องเที่ยวที่เปิดกว้างซึ่งกลายเป็นทั้งจุดแข็งทางเศรษฐกิจและจุดอ่อนทางความมั่นคงพร้อมกัน ในภูมิรัฐศาสตร์โลกใหม่ การปฏิรูปที่จำเป็นไม่ได้เป็นเรื่องของงบประมาณหรือกำลังพล แต่เป็นเรื่องของกระบวนการที่คน ระบบข่าวกรองที่ทันโลกต้องมองภัยคุกคามในรูปแบบที่ภัยคุกคามมีอยู่จริง ไม่ใช่ในรูปแบบที่สะดวกต่อการจัดการตามสายบังคับบัญชา ต้องบูรณาการข้อมูลข้ามหน่วยงาน ต้องใช้เทคโนโลยีในการวิเคราะห์ที่ก่อนเหตุการณ์ และต้องมีกลไกตรวจสอบที่ทำให้ระบบพัฒนาตัวเองได้อย่างต่อเนื่อง

นอกจากต้องตั้งคณะกรรมการข่าวกรอง สภาผู้แทนราษฎรเพื่อตรวจสอบการจัดการและปฏิบัติการข้อมูลข่าวสารของฝ่ายความมั่นคงแล้ว

ถึงเวลาผ่าตัดรัฐราชการและปฏิรูปหน่วยงานการข่าวกรองทั้งหลายโดยด่วน

อย่าปล่อยให้ประเทศอยู่ในสถานการณ์แบบ No country for old man แบบในปัจจุบัน! ●